

Am Kanal mit der Brücke nahm Anton das Seil und schwang sich flink hinüber, die anderen hinterher. „Jetzt du!“ Arthur nahm seinen ganzen Mut zusammen, schnappte sich das Seil und sprang. Jedoch – platsch! – wie soll man sich bloß ohne richtige Pfoten an einem Seil festhalten? Kein Wunder, dass Arthur nicht auf der anderen Seite, sondern im Wasser landete. Im stinkenden, dreckigen Kanalwasser wohlgermerkt. Knoblauch, Zahnpaste und Hundedreck. Zum Übelwerden. Ausgelacht und klitschnass stand er da, doch aufgeben, nein, aufgeben wollte Arthur ganz bestimmt nicht.

فوق القنّاء التي تغلو الجسر أخذ الطون الحبل وتأرجح بزراعة إلى أن وصل الجهة الأخرى، ثم تبعه الآخرون. "الآن جاء أنت!" استجمع أرتور كل قواه، أمسك بالحبل وقفز. لكنه - سقط! - كيف يمكن الإنسان بحبل دون مخلوف مناسبه؟ لا عجب أن أرتور لم ينهد على الضفة الأخرى، لكنه سقط في الماء. ماء القنّاء المنيخ أو الزاينة النتنة. نوم، مغجون أسنان وقذارة الكلاب. شيء ينفق للكثير. ظلّ هناك مبتلاً مستعملاً لسخرية الآخرين، يتسلم، لا، أرتور لا يريد الاستسلام نهائيًا.

